

ΠΕΡΙ ΣΧΙΣΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ

*Ἡ Ἐκκλησία διὰ τῶν Ἁγίων Πατέρων
Ἀπαγορεύει τὴν Συμπροσευχὴν καὶ Πᾶσαν
Ἐκκλησιαστικὴν καὶ Πνευματικὴν Ἐπικοι-
νωνίαν μετὰ Σχισματικῶν καὶ Αἰρετικῶν*

Ὅπως προαναφέρθη εἰς τὴν Εἰσαγωγὴν, ἡ μὲν ψυχικὴ ἀνάγκη διὰ προσευχὴν εἶναι ἐκ Θεοῦ ἔμφυτος εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἡ δὲ ἐπίτευξις τοῦ σκοποῦ τῆς προσευχῆς, ἡ Σωτηρία, εἶναι ἀδύνατος ἔξω ἀπὸ τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ὁρθόδοξον Ἐκκλησίαν τοῦ ΘΕΟΥ. Διὰ τοῦτο, ἀναπόσπαστον συμπλήρωμα τοῦ Προσευχηταρίου ἐνὸς Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ εἶναι καὶ ἡ ἐπισήμανσις τῶν «συνόρων» τῆς Ἐκκλησίας. Πέραν τούτων εὐρίσκονται τὰ Σχίσματα καὶ αἱ Αἱρέσεις, ὅπου δὲν ἐνεργεῖ ἡ Θεία Χάρις, δὲν ὑπάρχουν ἔγκυρα Μυστήρια, καὶ αἱ προσευχαὶ δὲν εἶναι ἀποδεκταὶ ἀπὸ τὸν Θεὸν ὡς ἁγιαστικὰ μέσα.

Προσεύχονται καὶ οἱ Ἀλλόθρησκοι: Ἑβραῖοι, Μουσουλμάνοι, Ἰνδουῖσταί, καὶ λοιποί. Προσεύχονται καὶ οἱ Αἰρετικοί: Παπικοί, Προτεστάντες, Μονοφυσίται, Νεστοριανοί καὶ λοιποί. Προσεύχονται καὶ οἱ Εἰδωλολάτραι, καὶ οἱ Σατανολάτραι, καὶ οἱ Ἑβραιομασόνοι, καὶ λοιποί. Καὶ αὐτοὶ «μυ-

στήρια» τελούν καὶ θυσίας, καὶ μαρτύρια πολλάκις ὑπομένουν, ἀλλὰ αὐτὰ δὲν εἶναι δεκτὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ὡς ἁγιαστικὰ μέσα. Δὲν προσεύχονται εἰς τὸν Ἀληθινὸν καὶ Ζῶντα Θεόν, οὔτε προσεύχονται ὀρθόδοξως, ἀκόμη καὶ ὅταν ἀπαγγέλουν ὀρθόδοξους προσευχάς, καὶ τοῦτο διότι δὲν ἀνήκουν εἰς τὸ **Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ**. Χαρακτηριστικὰ παραδείγματα εἶναι ἡ περίπτωσις τῶν **Οὐνιτῶν**, οἱ ὅποιοι εἶναι Αἰρετικοὶ Παπικοὶ καὶ τελοῦν Λειτουργίας καὶ λοιπὰ Μυστήρια κατὰ τὸ Ὀρθόδοξον Τυπικόν, καὶ ἡ περίπτωσις Νεοσημερολογιτῶν κληρικῶν οἱ ὅποιοι ἐορτάζουν τὴν ἰδίαν ἐορτὴν καὶ μὲ τὸ Νέον καὶ μὲ τὸ Παλαιόν. Ἡ Ἐκκλησία ἀπορρίπτει ἀκόμη καὶ τὸ μαρτύριον τοῦ Αἰρετικοῦ καὶ Σχισματικοῦ καὶ ἀσεβοῦς, πόσο μᾶλλον τὰς προσευχάς καὶ δεήσεις αὐτοῦ: **«Ἡ προσευχὴ αὐτοῦ γενέσθω εἰς ἁμαρτίαν»** (Ψαλμ. ΡΗ΄ 7), λέγει ὁ Προφήτης Δαυίδ.

Αὐτοθυσία καὶ Μαρτύρια, ὡς εἶναι γνωστόν, γίνονται ἀπὸ οἷονδήποτε ἄνθρωπον, **δι' οἷονδήποτε λόγον--θρησκευτικόν, ἐθνικόν, ἰδεολογικόν, πολιτικόν, οἰκογενειακόν, προσωπικόν ἢ ἄλλον--**καὶ εἰς οἷανδήποτε θρησκείαν ἢ αἵρεσιν καὶ ἐὰν ἀνήκη, διότι ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἔχει τεραστίας δυνάμεις καὶ δύναται νὰ ὀδηγήσῃ τὸ σῶμα εἰς τὸν θάνατον καὶ εἰς τὸ μαρτύριον. Τοιαῦτα περιστατικὰ ἡ Ἱστορία ἔχει καταγράψει ἀμέτρητα. Ἐνας Ἀλλόθρησκος ἢ Αἰρετικὸς δὲν καθίσταται Ὀρθόδοξος οὔτε Ἅγιος ὅταν ὑπομένῃ

μαρτύριον καὶ θάνατον διὰ τὴν πίστιν του. Ὅποιος δὲν εἶναι μέλος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ μαρτυρήσῃ ἐμμένων εἰς τὴν Αἵρεσίν του, δὲν ἀναγνωρίζεται ὑπὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς Ἅγιος. Δὲν τοῦ ἀπαλείφεται ἡ Αἵρεσις λόγῳ τοῦ μαρτυρίου του διὰ νὰ τοῦ ἀναγνωρισθῇ ἀγιότης. Τότε θὰ ὑπῆρχον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ Ἀλλόθρησκοι Ἅγιοι, καὶ Αἰρετικοὶ Ἅγιοι, καὶ Σχισματικοὶ Ἅγιοι, ὅπερ βλάσφημον. Ὁ μὴ ὢν ἐν ζωῇ Ὁρθόδοξος δὲν καθίσταται διὰ τοῦ μαρτυρίου Ὁρθόδοξος. Τὸ μαρτύριον δὲν καθιστᾷ τὴν Αἵρεσιν Ὁρθοδοξίαν οὔτε εἶναι κριτήριον ἢ ἀπόδειξις Ὁρθοδοξίας. Δὲν προσδίδει ἀγιότητα τὸ μαρτύριον αὐτὸ καθ' ἑαυτό, ἀλλ' ἡ Ὁρθόδοξος Πίστις ἐν τῇ ὁποίᾳ ἡ χάρις τῆς ὁποίας, ὑπομένεται τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ μαρτύριον. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ἔχει ἀναγνωρίσει ὡς Ἁγίους Μάρτυρας οἱ ὅποιοι πρότερον μὲν δὲν ἦσαν Χριστιανοί, ἀλλὰ τὴν στιγμὴν τοῦ Μαρτυρίου ὡμολόγησαν πίστιν εἰς τὸν Ἀληθινὸν Θεόν, εἰς τὸν Χριστόν, π.χ. «Πιστεύω εἰς τὸν Θεὸν τοῦ Δημητρίου». Καὶ ναὶ μὲν αὐτοὶ δὲν εἶχον βαπτισθῆ, ἀλλὰ τὸ αἷμα αὐτῶν ἐλογίσθη εἰς Βάπτισμα, ὅπως καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ Ληστοῦ εἰς τὸν Σταυρόν.

Ἐκεῖνο τὸ ὅποῖον καθιστᾷ τὸν Μάρτυρα Ἅγιον εἶναι τὸ διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν μαρτύριον. Ἀπαραίτητον προϋπόθεσιν διὰ νὰ ἀναγνωρίσῃ ἡ Ἐκκλησία ὡς Ἅγιον ἓνα μάρτυρα ἀποτελεῖ ὁ ὅρος νὰ εἶναι μέλος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἢ νὰ

μαρτυρήση διὰ τὴν Ὁρθόδοξον Πίστιν, ὄχι νὰ μαρτυρήση ὑπὲρ τῆς Αἰρέσεώς του ἢ εὐρισκόμενος ἐν τῇ Αἰρέσει του. Δὲν ἀρκεῖ δηλαδὴ νὰ λέγεται «Χριστιανός», ἀλλὰ πρέπει νὰ εἶναι Ὁρθόδοξος Χριστιανὸς ἢ νὰ μαρτυρήση ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως.

Πρέπει νὰ γνωρίζουν ὅλοι ὅτι οἱ ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ προσευχόμενοι δὲν λαμβάνουν ἀγιαστικὴν χάριν: *«Θυσίαι ἀσεβῶν βδέλυγμα Κυρίῳ»* (Παροιμ. ΙΕ΄ 8). Δὲν ἀποδέχεται τὰς προσφορὰς τῶν ἐκτὸς τῆς Ἐκκλησίας ὁ Θεός, οὐδὲ ἀγιάζει αὐτούς: *«Τί μοι πλῆθος τῶν θυσιῶν ὑμῶν; λέγει Κύριος... πατεῖν τὴν αὐλήν μου οὐ προσθήσεσθαι· ἐὰν φέρητε σεμίδαλιν, μάταιον· θυμίαμα, βδέλυγμά μοι ἔστι· τὰς νομηνίας ὑμῶν καὶ τὰ σάββατα καὶ ἡμέραν μεγάλην οὐκ ἀνέχομαι· νηστείαν καὶ ἀργίαν καὶ τὰς νομηνίας ὑμῶν καὶ τὰς ἐορτὰς ὑμῶν μισεῖ ἡ ψυχὴ μου»* (Ἡσ. Α΄ 11-14).

Οἱ Ἅγιοι Πατέρες ἀπηγόρευσαν πᾶσαν συμπροσευχὴν μετὰ Σχισματικῶν καὶ Αἰρετικῶν, πολλῶ δὲ μᾶλλον μετὰ Ἑβραίων καὶ λοιπῶν ἄλλοθρήσκων: *ἜΟ κοινωνῶν ἀκοινωνήτω ἀκοινωνήτός ἐσται* (Ι΄ & ΜΕ΄ Ἀποστολικοὶ Κανόνες, Β΄ Κανὼν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου). *ἜΟτι οὐ δεῖ Αἰρετικοῖς ἢ Σχισματικοῖς συνεύχεσθαι* (Λαοδικείας ΛΓ΄ Κανῶν). *ἜΟτι οὐ δεῖ Αἰρετικῶν εὐλογίας λαμβάνειν, αἰτίνες εἰσιν ἀλογίαι μᾶλλον, ἢ εὐλογίαι* (Λαοδικείας ΛΒ΄

Κανών). «*Ἐπίσκοπος ἢ Πρεσβύτερος ἢ Διάκονος Αἵρετικοῖς συνευξάμενος μόνον, Ἀφοριζέσθω, ἢ δὲ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς ὡς κληρικοῖς ἐνεργῆσαί τι, καθαιρείσθω*» (Ἀποστολικὸς Κανὼν ΜΕ'). Δὲν συμπροσευχόμεθα μετ' αὐτῶν οὔτε ἐν τῷ Ναῶ, οὔτε κατ' οἶκον, οὔτε ὅπουδήποτε ἄλλου. Δὲν ἀνταλλάσσομε δῶρα εἰς τὰς ἐορτὰς αὐτῶν, οὔτε εἰς τοὺς τάφους τῶν Αἵρετικῶν Μαρτύρων προσκυνούμεν, εἰ δ' ἄλλως συμμετέχομεν εἰς τὴν Αἵρεσιν αὐτῶν καὶ εἰς τὴν ἄρὰν τοῦ Θεοῦ: «*Ὅτι οὐ δεῖ πάντα Χριστιανὸν ἐγκαταλείπειν Μάρτυρας Χριστοῦ, καὶ ἀπιέναι πρὸς τοὺς ψευδομάρτυρας τοῦτ' ἔστιν Αἵρετικῶν... Ἔστωσαν οὖν Ἀνάθεμα οἱ ἀπερχόμενοι πρὸς αὐτούς*» (Λαοδικεῖας ΛΔ' Κανὼν). «*Περὶ τοῦ μὴ συγχωρεῖν εἰς τὰ κοιμητήρια τῶν Αἵρετικῶν ἀπιέναι ἢ εἰς τὰ λεγόμενα Μαρτύρια πάντων τῶν Αἵρετικῶν ἀπιέναι.... τοὺς τοιούτους Ἀκοινωνήτους γίνεσθαι*» (Λαοδικεῖας Θ' Κανὼν).

Διὰ τοὺς λόγους αὐτοὺς εἶναι ἀνάγκη νὰ καταδειχθῶν τὰ Σχίσματα καὶ αἱ Αἵρέσεις τοῦ 20οῦ καὶ 21ου αἰῶνος, μέσω τοῦ ἱστορικοῦ τῆς γενέσεώς των καὶ τῆς καταδίκης των ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ὥστε νὰ γνωρίζουν οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὅτι οὔτε μετ' αὐτῶν ἐπιτρέπεται ἡ Συμπροσευχὴ ἢ ἡ Πνευματικὴ καὶ Ἐκκλησιαστικὴ ἐπικοινωνία, ὅπως δὲν ἐπιτρέπεται καὶ ἡ μετὰ τῶν Αἵρετικῶν καὶ Σχισματικῶν τῶν προηγουμένων αἰῶνων.

Τέσσαρα θηρία ανέβησαν από την άβυσσον κατά τὰ τελευταία **100** ἔτη καὶ ἠγέρθησαν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ θύσουν καὶ ἀπωλέσουν, διὰ νὰ ἀποκόψουν ἀπὸ τὸ Σῶμά της πολυτίμους ψυχὰς διὰ νέων Σχισμάτων καὶ νέων Αἱρέσεων (ἢ μᾶλλον **πέντε** ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας καὶ τὴν Παναίρεσιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγέννησε τὸν Νεοημερολογιτισμόν).

1) Ἡ Σχισματοαἱρέσις τοῦ Νέου, Παπικοῦ, Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου, τοῦ ἐπιβληθέντος τὸ **1924** ὑπὸ τῆς Ἐβραϊοσιωνιστικῆς Μασονίας καὶ τοῦ Ἀθέου Οἰκουμενισμοῦ.

2) Τὸ Σχίσμα τῶν Φλωρινοσεραφειμικῶν, τοὺς ὁποῖους ἐκτροματικῶς ἀπεκύησεν ὁ Νεοημερολογιτισμὸς τὸ **1937** καὶ ἀνέθρεψε μὲ ἀθέσμους καὶ παρανόμους χειροτονίας τὸ **1960** καὶ **1962**, ὄντων αὐτῶν φύσει καὶ ἔργῳ **Οὐνιτῶν τοῦ Νεοημερολογιτισμοῦ-Οἰκουμενισμοῦ**.

3) Ἡ Ἀντίχριστος Αἵρεσις τῆς Νεοεικονομαχίας τὸ **1995**.

4) Ἡ Θεομάχος Αἵρεσις τῶν Ἀντιχρίστων Ἐκκλησιολογιστῶν, Χριστομάχων καὶ Τριαδομάχων τὸ **2002**.

Τὸ ἱστορικὸν καὶ ἡ καταδίκη τῶν συγχρόνων αὐτῶν Σχισμάτων καὶ Αἱρέσεων ἀναπτύσσονται εἰς τὰ ἐπόμενα **4** κεφάλαια.